

Research Paper

The Performance of Rural Management Offices (Dehyaris) in Rural Sustainable Development from the Viewpoint of Villagers (The Case Study: All Villages of Bouin and Miandasht Town, Iran)

Mansour Baharlou*: Master Student of rural development, Faculty of Agriculture, Shahrekord University, Shahrekord, Iran

Mostafa Karbasioun: Assistant professor of Rural Management and Development, Faculty of Agriculture, Shahrekord University, Shahrekord, Iran

Mehdi Karami Dehkordi: Assistant professor of Rural Management and Development, Faculty of Agriculture, Shahrekord University, Shahrekord, Iran

ARTICLE INFO

Received: 2021/10/18

Accepted: 2022/01/10

PP: 93-104

Use your device to scan and
read the article online

Keywords: Dehyar,
Sustainable Development,
Rural Development,
Performance, Buin
Miandasht City.

Abstract

The present study aimed at the evaluation of the role of the rural managers (Dehyars) in the process of sustainable rural development from different aspects such as social, economic, environmental, health and physical dimensions. The study was an applied research, descriptive-analytical and practical in terms of the purpose. Data collection was performed using the field questionnaires as well as face-to-face completion of the research questionnaires. The statistical sample size was estimated as 356 using Morgan's table. In order to evaluate the performance of Dehyars in the sustainable rural development process, a number of 52 indicators in five main dimensions of staff, social, economic, environmental, health and physical were selected based on the governmental assigned tasks. The Likert scale was used in the questionnaire. For data analysis, after entering the information in SPSS software, one-sample t-test and hierarchical cluster analysis were used and the villages were classified into three categories. The results of the one sampling T test, showed that the level of villagers' satisfaction Dehyars performance in all five dimensions of staff, social, economic, environmental-health and physical is positive and moderate. According to the findings, the villagers had the lowest level of satisfaction from rural managers' economic performance with an average of 3.17 and had the highest satisfaction from Dehyars staff performance with an average of 3.85. According to the cluster analysis method, 31.81% of the studied villages in Buin Miandasht city are in un-sustainable, 40.90% of the villages are in semi-sustainable and 27.27% of the villages are in sustainable conditions.

Citation: Baharlou, M., Karbasioun, M., Karami Dehkordi, M. (2024). **The Performance of Rural Management Offices (Dehyaris) in Rural Sustainable Development from the Viewpoint of Villagers (The Case Study: All Villages of Bouin and Miandasht Town, Iran)**, *Journal of Regional Planning*, 14(55), 93-104.

DOI: 10.30495/jzpm.2022.28169.3994

* **Corresponding author:** Mansour Baharlou, **Email:** Mansour.9552@gmail.com, **Tel:** +98

Extended Abstract

Introduction

Rural management (Dehyari) as an executive part of the government plays a key role in implementing, monitoring and organizing development programs in order to achieve a good level of sustainable rural development. Rural management has now become one of the most important pillars of sustainable development in rural communities in Iran. Since the main goal of development programs is the prosperity of rural residents, their satisfaction from managers and officials is one of the critical points that should be considered in the development of various programs. Therefore, the present study aimed at the evaluation of the role of rural managers (Dehyars) in the process of sustainable rural development from different aspects such as social, economic, environmental, health and physical dimensions.

Methodology

The study was considered as an applied kind of research, descriptive-analytical and practical in terms of the purpose. The data collection was performed using the field questionnaires as well as face-to-face completion of the research instrument. The survey was conducted by covering the villagers' population of Buin Miandasht, which consisted of 22 villages, with a population of over 8,000 people living in two central and Karchmbu districts. The statistical sample size was estimated as 356 using Morgan's table. A simple random sampling method was used to adhere with the principle of equal opportunity (chance). A questionnaire was designed to evaluate the performance of rural managers' offices (Dehyaris) in sustainable rural development and was defined based on staff performance (9 indicators), social performance (11 indicators), economic performance (11 indicators), environmental-health performance (11 indicators) and physical performance (10 indicators) of the rural management offices.

In order to appraise the performance of rural managers (Dehyars) in sustainable rural development process, a number of 52 indicators in five main dimensions of staff, social, economic, environmental, health and physical were selected based on the governmental assigned tasks. The Likert scale was taken in

designing the questionnaire. In order to determine the validity of the desired items of the questionnaire, the opinion of 30 experts and academic experts were investigated. Moreover, the reliability of the questionnaire was assessed using Cronbach's alpha coefficient for 52 indicators of the questionnaire, which was equal with 0.96 and indicated acceptable and high reliability of the research questionnaire. For data analysis, a one-sample t-test was used after entering the information into the SPSS software and hierarchical cluster analysis were used and the villages were classified into three categories.

Results and Discussion

The results of one sampling T test showed that the level of villagers' satisfaction from rural managers' (Dehyars) performance in all five dimensions of staff, social, economic, environmental-health and physical is positive and moderate. According to villagers' opinions, the average performance of rural managers (Dehyars) in staff indicator was 3.38, in infrastructural indicator was 3.55, in social indicator was 3.45, in environmental dimension was 3.39 and in economic dimension was 3.17. According to the cluster analysis method, in staff dimension 9.09% of the studied villages in Buin Miandasht city are in un-sustainable, 54.4% of the villages are in semi—sustainable and 36.6% of the villages are in sustainable conditions. In social dimension 36.6% of villages are in un-sustainable, 27.7% of the villages in semi—sustainable and 36.6% of the villages in sustainable conditions. In economic and environmental-health dimensions 31.81% of villages are in un-sustainable, 27.7% of the villages in semi—sustainable and 40.90% in sustainable conditions. In physical dimension 22.72% of villages are in un-sustainable, of the villages 54.54% of the villages in semi—sustainable and 22.72% of the villages in sustainable conditions.

The average performance of the Dehyars in all five dimensions was higher than the theoretical average of three, which indicates villagers' average satisfaction with the managers' (Dehyars) performance in studied villages. Therefore, the performance of Dehyars was in all five dimensions of sustainable development and was obtained above the average. In more detail, the villagers' highest satisfaction with Dehyars' performance was in the staff

dimension and villagers' lowest satisfaction level was related to Dehyars' economic performance. The respondents pointed out the Dehyars' lack of education in the field of economics and marketing as the factors negatively intervening in their performance. Also, according to villagers, the average performance of Dehyars in sustainable rural development was 3.43, which was evaluated as the average level. The above results indicate the fact that despite the average situation of rural areas and relative satisfaction of the people with them, there is still a long way for them to reach their expected position. Therefore, greater attention is needed to the main reasons of this gap and strategies which could be taken to achieve superior position of rural managers (Dehyars) from different dimensions. This should be included in the program of the Ministry of Jihad- Agriculture and existing challenges should be examined by further researchers.

Conclusion

According to findings, the villagers had the lowest level of satisfaction from rural managers' economic performance with an

average of 3.17 and revealed their highest satisfaction from them in terms of staff performance with the average of 3.85. This fact would highlight the crucial importance of economic aspects of the rural managers' activities. In a wider perspective, economical conditions are major problems of Iranian society as a whole and particularly for the villagers. This phenomenon was also discovered in current research. Consequently, rural managers (Dehyars) need higher capabilities in fund preparation, loans' acquiring, assisting villagers in doing cost-effective agriculture and enabling them to produce more added values out of their products and successfully perform in local, regional, national and eventually international markets. According to the cluster analysis method, 31.81% of the studied villages in Buin Miandasht city are in un-sustainable, 40.90% of the villages are in semi-sustainable and 27.27% of the villages are in sustainable conditions. According to the cluster analysis method, Sustainable villages in this study include the following: Baltaq, Noghan, Batlicheh, Takhmaghlu, Hezar Jarib and Ghaemabad.

فصلنامه علمی برنامه ریزی منطقه‌ای

دوره ۱۴ شماره ۵۵، پاییز ۱۴۰۳
شاپا چاپی: ۶۷۳۵-۲۲۵۱ - شاپا الکترونیکی: ۷۰۵۱-۲۴۲۳
<https://sanad.iau.ir/journal/jzpm>

مقاله پژوهشی

بررسی عملکرد دهیاری‌ها در توسعه پایدار روستایی از دیدگاه روستائیان (مطالعه موردی: روستاهای شهرستان بوبین میاندشت)

منصور بهارلو*: دانشجوی کارشناسی ارشد توسعه روستایی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران
مصطفی کرباسیون: استادیار گروه مدیریت و توسعه روستایی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران
مهدی کرمی دهکردی: دانشیار گروه مدیریت و توسعه روستایی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران

چکیده	اطلاعات مقاله
مدیریت روستایی به عنوان یکی از ارکان مهم توسعه پایدار در جوامع روستایی ایران بر عهده نهاد دهیاری‌ها قرار گرفته است. پژوهش حاضر باهدف ارزیابی عملکرد دهیاران در فرآیند توسعه پایدار روستایی صورت پذیرفته است. روش پژوهش حاضر توصیفی-تحلیلی و از لحاظ هدف کاربردی است. گردآوری اطلاعات با استفاده از روش میدانی و تکمیل حضوری پرسشنامه‌های تحقیق انجام شده است. حجم نمونه آماری با استفاده از جدول مورگان ۳۵۶ نفر از ساکنان روستاهای شهرستان بوبین میاندشت تخمین زده شد است. به منظور ارزیابی عملکرد دهیاران در توسعه پایدار روستایی از ۵۲ شاخص در پنج بعد اصلی ستادی، اجتماعی، اقتصادی، زیست‌محیطی-بهداشتی و کالبدی منطبق بر وظایف محوله به دهیار استفاده شد. پس از وارد کردن اطلاعات به نرم‌افزار SPSS از آزمون تی تک نمونه‌ای و روش تحلیل خوشه‌ای سلسله مراتبی استفاده شده است و روستاها در سه خوشه پایدار، نیمه پایدار و ناپایدار در شاخص‌های مورد مطالعه دسته‌بندی شده‌اند. نتایج یافته‌ها بر طبق آزمون تی تک نمونه‌ای نشان می‌دهد که میزان رضایت روستائیان از عملکرد دهیاران در هر پنج شاخص ستادی، اجتماعی، اقتصادی، زیست‌محیطی-بهداشتی و کالبدی مثبت و در حد متوسط می‌باشد. میانگین عملکرد دهیاران در شاخص‌های ستادی ۳/۵۸، در شاخص کالبدی ۳/۵۵، در شاخص اجتماعی ۳/۴۵، در شاخص زیست‌محیطی ۳/۳۹ و در شاخص اقتصادی ۳/۱۷ ارزیابی شده است بدین ترتیب روستائیان از عملکرد اقتصادی دهیاران با میانگین ۳/۱۷ کمترین رضایت را داشته‌اند و از عملکرد ستادی دهیاران با میانگین ۳/۵۸ بیشترین رضایت را داشته‌اند. بر اساس روش تحلیل خوشه‌ای ۳۱/۸۱ درصد از روستاهای مورد مطالعه شهرستان بوبین میاندشت در وضعیت ناپایدار، ۴۰/۹۰ درصد از روستاها در وضعیت نیمه پایدار و ۲۷/۲۷ درصد از روستاها در وضعیت پایدار قرار دارند. روستاهای پایدار در این پژوهش شامل روستای بلطاق، نوغان، بتلیچه، تخماقلو، هزارجریب و قائم‌آباد می‌باشد. همچنین روستاهای دره ساری، تیرکرت، دره سوخته، هندوکش، کرچ، زرنه و حسین‌آباد با میانگین جمعیت ۲۱۳ در وضعیت ناپایدار از نظر توسعه پایدار روستایی قرار گرفته‌اند.	تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۰۷/۲۶ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۱۰/۲۰ شماره صفحات: ۹۳-۱۰۴ از دستگاه خود برای اسکن و خواندن مقاله به صورت آنلاین استفاده کنید واژه‌های کلیدی: دهیاری، توسعه پایدار، توسعه روستایی، عملکرد، شهرستان بوبین میاندشت.

استناد: بهارلو، منصور؛ کرباسیون، مصطفی و کرمی دهکردی، مهدی (۱۴۰۳). بررسی عملکرد دهیاری‌ها در توسعه پایدار روستایی از دیدگاه روستائیان (مطالعه موردی: روستاهای شهرستان بوبین میاندشت)، فصلنامه برنامه‌ریزی منطقه‌ای، ۱۴(۵۵)، ۹۳-۱۰۴.
DOI: 10.30495/jzpm.2022.28169.3994

* نویسنده مسئول: منصور بهارلو، پست الکترونیکی: Mansour.9552@gmail.com، تلفن:

مقدمه

توسعه روستا مقدمه و لازمه‌ی توسعه‌ی ملی است و در حقیقت نقطه‌ی عزیمت توسعه ملی، روستا است. در کشورهای در حال توسعه توجه به توسعه روستایی نه یک گزینه بلکه یک ضرورت است زیرا بدون توسعه روستایی تحقق توسعه پایدار ممکن نیست (Kamanroodi Kojouri & Majidi, 2017). در مسیر توسعه، اعتماد اجتماعی، مشارکت و انسجام اجتماعی عواملی هستند که به فرآیند توسعه سرعت می‌بخشند و موجبات تحقق آن را فراهم می‌کنند. در کنار این عوامل نمی‌توان به نقش و ساختار مدیریت روستایی بی‌توجه بود چراکه عامل محرک و هدایت‌کننده در این مسیر می‌باشد.

روستاها به‌منزله مکان‌هایی با شیوه زندگی و فعالیت‌هایی متفاوت در مقایسه با شهرها نیازمند الگوی مدیریتی مجزا و منطبق با قوانین عرفی و شرایط فرهنگی، اقتصادی و اجتماعی حاکم بر روستاها هستند. مدیریت جدید روستایی متکی بر ظرفیت‌های جوامع محلی با اداره و کنترل دقیق مکان و بهره‌وری از منابع موجود است. لذا مجموعه مدیریت باید به‌وسیله استراتژی‌های کارآمد، قدرت عمل، ابتکار در سازندگی و سیاست‌گذاری حساب‌شده همراه باشد. مدیریت جدید توسعه روستایی باید در کنار توسعه محلی، بروز ابتکارها، جمع‌گرایی و مشارکت را در دستور کار قرار دهد و قادر به تحلیل مشکلات اقتصادی، اجتماعی و زیست‌محیطی فضاها روستایی باشد (Motiee Langrudi, 2001). در کشور ما به علت تمرکز تصمیم‌گیری‌ها در مرکز، مدیریت‌های منطقه‌ای و محلی کمتر مورد توجه قرار می‌گیرند که این روند در روستاها با شدت بیشتری وجود دارد. از آنجاکه اکثر این تصمیمات یا نادرست بوده و یا در اجرا با مشکل مواجه شده، بالاخره دچار شکست شده‌اند. از این‌رو مدیریت روستایی نیازمند مدیریتی کارآمد و آشنا با مسائل و مشکلات خاص هر منطقه است و این امر از عهده مدیریت‌های محلی و منطقه‌ای برمی‌آید (Imani Jajarmi & Firozabadi, 2008; Rezaian, 2002).

ساختار مدیریت روستایی در ایران با گذر زمان از لحاظ اجتماعی، تغییرات زیاد و غیر قابل پیش‌بینی داشته است و خلأ مدیریت کارآمد و اصولی در روستاها در تمامی دوران، به‌خصوص در دهه‌های اخیر مشکلات فراوانی را برای روستاییان ایجاد کرده است. از یک‌سو، با توجه به تغییر شرایط و مقتضیات زمانی، دیگر ساختار سنتی مدیریت قادر به حل و فصل مشکلات این جامعه‌ی مولد نبوده و از دیگر سو، ساختار جدید مدیریت روستایی که مبتنی بر مشارکت مردم در امور و برنامه‌ریزی از پایین به بالاست، به دلایل متعدد از جمله غیربومی بودن، نتوانست جایگاه خود را پیدا کند (RoknAldin Eftekhari et al, 2007). بر این مبنای، قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران در راستای بسترسازی برای تحقق مشارکت واقعی مردم در سرنوشت خود و اجرای دموکراسی به مفهوم واقعی آن، ابزارهایی را تدارک دیده است که از آن جمله می‌توان به شوراهای اسلامی روستایی و دهیاری‌ها اشاره کرد.

با تشکیل مدیریت جدید روستایی نهادی رسمی و قانونی برای انجام و سامان‌دهی به امور عمومی روستا و مدیریت محلی روستایی با عنوان دهیاری‌ها شکل گرفت. دهیاری‌ها به‌عنوان سازمان‌های عمومی غیردولتی که اداره‌ی امور محلی را با نظارت روستاییان از طریق شوراهای اسلامی روستا به انجام می‌رسانند، در حوزه و عرصه امور عمومی و خدمات عمومی فعالیت می‌کنند (Nasiri, 2010).

دهیاری‌ها به‌عنوان سازمان محلی و با عنایت به قوانین و مقررات وضع‌شده که در آن‌ها وظایف و اختیاراتی برای این نهاد مشخص گردیده است، نقش مهمی در توسعه پایدار روستایی ایفا می‌نمایند. با مروری بر وظایف دهیار و تطابق آن با شاخص‌های توسعه پایدار می‌توان به‌خوبی هم‌سویی وظایف با شاخص‌های توسعه پایدار روستایی را مورد شناسایی قرارداد. دهیاران به‌عنوان بازوان اجرایی دولت در سطوح محلی در ۵ بعد، اقتصادی و اجتماعی زیست‌محیطی و کالبدی و ستادی متناسب با وظایف و کارکردهای خود با هدف توسعه مسئولیت‌پذیری محیطی، کارایی اقتصادی و یکپارچگی اجتماعی عمل می‌نمایند. بدین ترتیب امید است که با عملکرد مناسب و مدیریت محلی و مشارکتی بتوان در راستای توسعه پایدار روستایی اقدامات لازم را انجام داد (Estelaji, 2012).

از آنجاکه یکی از مهم‌ترین رخدادهای در عرصه‌ی مدیریت روستاهای کشور بحث شوراهای اسلامی روستایی و دهیاری بوده است، پرداختن به این شیوه‌ی مدیریت که مبتنی بر مشارکت و دخالت مردم در سرنوشت روستاییان است، ضرورت می‌یابد. اکنون که از تصویب قانون تأسیس دهیاری‌ها و اختصاص ۳۰ درصد عوارض متمرکز به روستاها چند سالی می‌گذرد و به پشتوانه‌ی این قوانین مدیریت روستایی به‌طور نسبی قوام گرفته است، ضروری است عملکرد این نهاد مردمی مورد بررسی قرار گرفته تا بستر مورد نیاز برای شناسایی کمبودها و نقاط قوت مدیریت روستایی ایجاد شود تا به سمت افزایش کارایی مدیریت روستایی حرکت نماییم. رضایت مردم از دهیاری، نقش مهمی در موفقیت سازمان مذکور در دستیابی به اهداف خود دارد. روستاییانی که از دهیاری رضایت داشته باشند با اطمینان بیشتری وظایف شهروندی‌شان؛ مانند پرداخت عوارض و مشارکت در برنامه‌های عمومی را انجام می‌دهند. (Pourramzan et al, 2016). نتایج حاصل از ارزیابی عملکرد می‌تواند در جهت بهبود مدیریت دهیاری‌ها، ارتقای پاسخگویی و شفافیت در دهیاری‌ها، نظام‌مند نمودن اقدامات و فعالیت‌های دهیاری‌ها از طریق اخذ بازخورد نتایج ارزیابی، تصحیح اهداف، سیاست‌ها، وظایف و برنامه‌های دهیاری به‌صورت واقع‌بینانه مورد استفاده واقع گردد.

با توجه وظایف دهیاری‌ها هدف از انجام این پژوهش بررسی عملکرد دهیاری‌ها در توسعه پایدار روستایی در روستاهای شهرستان بومین میاندشت استان اصفهان از دیدگاه روستائیان در پنج بعد ستادی، اجتماعی، اقتصادی، زیست‌محیطی - بهداشتی و کالبدی است تا معلوم شود که از نظر مردم روستاها، دهیاری در کدام یک از ابعاد موفق‌تر بوده‌اند و در چه زمینه‌ها ضعف دارد، همچنین معلوم شود که بیشترین فعالیت دهیاری‌ها در چه زمینه‌ای متمرکز شده است.

پیشینه تحقیق و مبانی نظری

بای (۲۰۲۱) به ارزیابی نقش مدیریت روستایی در توسعه با تأکید بر نقش دهیاری‌ها در بخش مرکزی شهرستان رامیان پرداخت. نتایج آزمون t و ویلکاکسون نشان می‌دهد که گرچه تشکیل دهیاری‌ها در توسعه و بهبود وضعیت عمرانی - کالبدی و اجتماعی - فرهنگی روستاهای مورد مطالعه مؤثر بوده است ولی نقش چندانی در توسعه شرایط اقتصادی و زیست‌محیطی منطقه نداشته است. ضمناً نتایج رگرسیون گام به گام نشان داد که بین ویژگی‌های فردی دهیاران یعنی سن، سواد، بعد خانوار، پاره وقت یا تمام وقت بودن مسئولیت دهیاری و میزان موفقیت آنان در مدیریت روستا رابطه معناداری وجود دارد. برقی و همکاران (۲۰۲۰) عملکرد دهیاری‌های روستاهای همگین واقع در استان اصفهان را مورد ارزیابی قرار دادند. نتایج نشان داد، دهیاران مورد مطالعه روستای همگین نسبت به سایر روستاهای مورد مطالعه از نظر ابعاد مورد مطالعه دارای موقعیت بهتری بوده و کمترین میزان موفقیت دهیاری‌های دهستان همگین در روستای قمیشلو و در زمینه اجتماعی - فرهنگی بوده است. فال سلیمان و همکاران (۲۰۱۹) به تحلیل فضایی عملکرد مدیریت دهیاری‌ها در فرآیند توسعه روستایی در دهستان‌های شهرستان عنبرآباد در استان کرمان پرداخت. نتایج نظرسنجی از مردم روستاها نشان داد که تأثیر عملکرد دهیاران بر بهبود وضعیت کالبدی و عمرانی، زیست‌محیطی و اجتماعی در حد متوسط و بر بهبود وضعیت اقتصادی در سطح زیاد ارزیابی شده است. عرفانی پور در سال (۲۰۱۷) به منظور ارزیابی عملکرد دهیاری در ابعاد اقتصادی، اجتماعی - فرهنگی و زیست‌محیطی و عمرانی، در بخش مرکزی شهرستان همدان از آزمون تی تک نمونه و تی مستقل استفاده نمود. نتایج حاکی از این است میزان رضایت روستائیان از عملکرد دهیاران به ترتیب مربوط به بعد عمرانی، اجتماعی - فرهنگی، زیست‌محیطی و در نهایت بعد اقتصادی دارای ضعیف‌ترین عملکرد از دیدگاه مردم بوده است. عسگری (۲۰۱۷) به بررسی نقش دهیاری‌ها در مدیریت روستاهای کشور در دهیاری‌های شهرستان میامی پرداخت. با توجه به میانگین‌های به‌دست‌آمده مشخص شد که شاخص‌های زیربنایی - عمرانی بیشترین نقش را در مدیریت و توسعه روستایی دارند و بعد از آن شاخص‌های کالبدی، ستادی، اجتماعی و زیست‌محیطی - بهداشتی قرار دارند و شاخص اقتصادی نیز در انتها دارای کمترین نقش می‌باشند. سر برقی مقدم و همکاران در سال (۲۰۱۶) با ارزیابی عملکرد دهیاران در فرآیند توسعه پایدار روستایی از دیدگاه روستائیان (مورد مطالعه: بخش طرقله شهرستان بینالود) نشان دادند که میانگین عملکرد دهیار در توسعه‌ی پایدار روستایی ۱/۹۳ بوده و در حد ضعیفی می‌باشد. دیم کار (۲۰۱۶) با هدف بررسی میزان عملکرد دهیاری‌ها در روستاهای شهرستان شمیرانات استان تهران از آزمون T و آزمون F استفاده نمود. نتایج به دست آمده نشان‌دهنده وجود رضایت کلی روستائیان از عملکرد دهیاران در منطقه مورد مطالعه است. الله پناه و همکاران (۲۰۱۵) به منظور بررسی رضایت‌مندی روستائیان از خدمات تعاونی دهیاری‌های دهستان دشت‌سر، عملکرد دهیاری‌ها را در ابعاد کالبدی، خدمات زیست‌محیطی و اجتماعی - فرهنگی مورد مطالعه قرار داد. نتایج نشان داد که در بعد کالبدی دهیاران روستاها نتوانسته‌اند رضایت روستائیان را جلب کنند و در ابعاد دیگر نیز عملکرد موفقیت‌آمیزی نداشته‌اند. احسانی در سال (۲۰۱۵) با ارزیابی عملکرد اقتصادی - اجتماعی دهیاری‌های دهستان بویراحمد گرمسیری شهرستان گچساران گزارش داد که دهیاری‌ها در بعد اقتصادی در شرایط ضعیفی قرار دارند و در بعد اجتماعی دارای شرایط نسبت بهتری بودند. شیخی و همکاران (۲۰۱۴) به بررسی و ارزیابی عملکرد دهیاران در روند مدیریت و توسعه روستایی (مطالعه موردی: شهرستان همدان) اقدام نمودند و روشن کردند که در بحث اهمیت دادن دهیار به شاخص‌های چهارگانه، شاخص عمرانی بالاترین درجه اهمیت و شاخص اقتصادی کمترین درجه را به خود اختصاص داده است. صیدایی و همکاران در سال (۲۰۱۴) با ارزیابی و بررسی میزان عملکرد مدیران روستایی در توسعه روستایی در منطقه اورامانات استان کرمانشاه و کاربرد آزمون t تک نمونه‌ای نشان دادند که میزان عملکرد دهیاران در توسعه پایدار روستایی از نظر ابعاد مختلف فرهنگی، زیست‌محیطی، اقتصادی، کشاورزی و سیاسی رضایت‌بخش نبوده و فقط در بعد اجتماعی عملکرد دهیاران قابل قبول بوده است و کمترین میزان عملکرد دهیاران در بعد اقتصادی و زیست‌محیطی می‌باشد. آبراهام (۲۰۱۳) در پژوهشی به بررسی آموزش مدیریت روستایی در هند پرداخت. نتایج نشان داد که ارتباط معنادار و مثبتی میان میزان توسعه مناطق روستایی و عملکرد خوب مدیران روستایی وجود دارد. فیروزآبادی و ایمانی جاجرمی (۲۰۱۲) در تحقیقی به بررسی میزان رضایت مردم روستایی از عملکرد دهیاران در روستاهای قزوین پرداخت. نتایج حاصله حاکی از رضایت متوسط روستائیان از عملکرد دهیاران می‌باشد. ونچانگ (۲۰۰۸) عملکرد مدیریت روستایی در روستاهای منطقه تبت را مورد مطالعه قرار داد. نتایج نشان داد که مدیریت روستایی به طور مستقیم با فرهنگ روستایی منطقه، میزان منابع و تولیدات روستایی و اکولوژی روستا در ارتباط است.

با توجه به موارد مذکور و تحقیقات انجام شده قبلی در این خصوص، حال سؤال اصلی این تحقیق آن است که دهیاران روستاهای بخش شهرستان بوئین میاندشت تا چه میزان در تحقق توسعه پایدار در ابعاد اقتصادی، اجتماعی، کالبدی، ستادی و بهداشتی- زیست‌محیطی موفق بوده‌اند؟

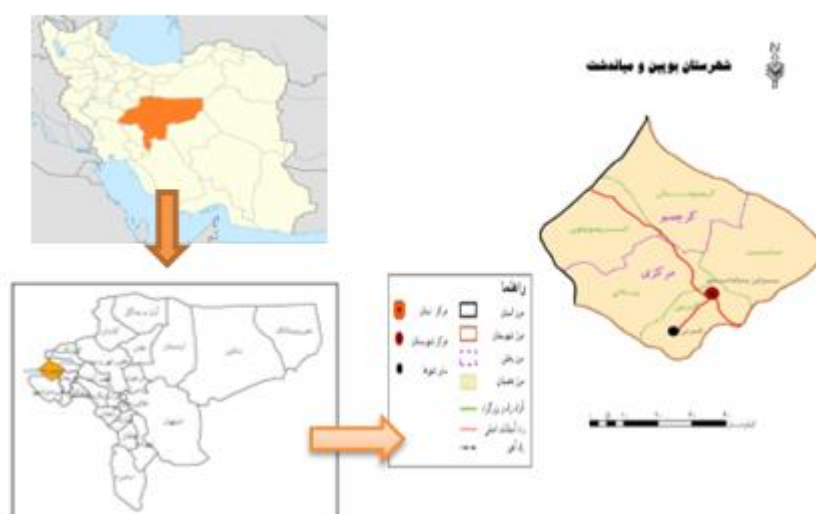
مواد و روش تحقیق

گردآوری اطلاعات موردنیاز در این پژوهش از طریق مطالعات کتابخانه‌ای، مقالات، پایان‌نامه‌ها و جمع‌آوری اطلاعات میدانی صورت گرفت و به این منظور پرسشنامه‌ای تدوین گردید. به عبارت دیگر پرسشنامه ابزار اصلی در این پژوهش بوده که از نوع نیمه محقق ساخته شد. پرسشنامه طراحی شده به‌منظور ارزیابی عملکرد دهیاری‌ها در توسعه پایدار بر اساس عملکرد ستادی (۹ شاخص)، اجتماعی (۱۱ شاخص)، اقتصادی (۱۱ شاخص)، زیست‌محیطی - بهداشتی (۱۱ شاخص) و کالبدی (۱۰ شاخص) تعریف گردید؛ که در مجموع از ۵۲ شاخص به‌منظور ارزیابی عملکرد دهیاری‌ها در توسعه روستایی در شهرستان بوئین میاندشت استفاده گردید. جامعه آماری این پژوهش شامل ۲۲ روستا از شهرستان بوئین میاندشت با جمعیت بالغ بر ۸۰۰۰ نفر بود. حجم نمونه آماری با استفاده از جدول مورگان ۳۶۷ نفر تخمین زده شد و برای انتخاب پاسخگویان در نمونه مربوطه، از روش نمونه‌گیری تصادفی ساده به‌منظور رعایت اصل فرصت برابر استفاده شده است. همچنین در این پژوهش، به‌منظور بررسی پایایی پرسشنامه از آزمون آلفای کرونباخ استفاده شد. طیف موردسنجش در پرسشنامه مقیاس لیکرت بوده است و برای امتیازدهی به پاسخ روستاییان از طیف پنج‌قسمتی لیکرت استفاده گردید. امتیاز پاسخ‌ها به‌صورت: ۱- بسیار کم، ۲- کم، ۳- متوسط، ۴- زیاد، ۵- خیلی زیاد، می‌باشد. پس از به دست آمدن داده‌های خام، با استفاده از نرم‌افزار SPSS و آزمون t تک نمونه‌ای به تحلیل اطلاعات مربوط به پرسشنامه پرداخته شد.

همچنین به منظور طبقه‌بندی روستاهای شهرستان بوئین میاندشت بر مبنای شاخص‌های ذکر شده از روش تحلیل خوشه‌ای سلسله مراتبی استفاده گردید و پایداری نواحی روستایی در پنج بُعد موردبررسی قرار گرفت و سپس ۲۲ روستای موردبررسی به‌وسیله تحلیل خوشه‌ای در سه خوشه پایدار، نیمه پایدار و ناپایدار قرار گرفتند.

محدوده مورد مطالعه

شهرستان بوئین میاندشت یکی از شهرستان‌های استان اصفهان در مرکز ایران است. این شهرستان در فاصله ۱۶۰ کیلومتری از مرکز استان همسو با سلسله جبال زاگرس و به مختصات جغرافیای ۳۳/۰۴ عرض و ۵۰/۰۹ طول جغرافیایی با جمعیتی بیش از ۲۴۰۰۰ هزار نفر و با ارتفاع ۲۴۳۰ متر از سطح دریا به‌عنوان دومین منطقه مرتفع کشور در غربی‌ترین نقطه استان اصفهان قرار دارد. این شهرستان از طرف شمال به شهرستان خوانسار، از طرف غرب به استان لرستان، از طرف جنوب به شهرستان فریدون‌شهر و از طرف شرق به شهرستان فریدن محدود می‌شود. موقعیت جغرافیایی منطقه مورد مطالعه در شکل ۱ نمایش داده شده است (شکل ۱).

شکل ۱- موقعیت جغرافیایی منطقه مورد مطالعه در کشور و استان (منبع: نویسندگان، ۱۳۹۹)

بحث و یافته‌های تحقیق

روایی و پایایی پرسشنامه

روایی پرسشنامه تحقیق توسط یک گروه ۳۰ نفره ایی از اساتید و کارشناسان مربوطه موردبررسی و تأیید قرار گرفته است و به‌منظور تعیین پایایی پرسشنامه از محاسبه ضریب آلفای کرونباخ استفاده شده است. مطابق جدول (۱) ضریب آلفای کرونباخ برای ۳۱ شاخص موردبررسی برابر ۰/۹۳ به دست آمد که نشان‌دهنده پایایی قابل‌قبول پرسشنامه تحقیق است (جدول ۱).

جدول ۱- سنجش پایایی پرسشنامه از طریق ضریب آلفای کرونباخ

نتیجه	مقدار ضریب آلفا	تعداد گویه‌ها	ابعاد توسعه پایدار
تأیید پایایی	۰/۸۵	۹	عملکرد ستادی
تأیید پایایی	۰/۸۶	۱۱	عملکرد اجتماعی
تأیید پایایی	۰/۸۸	۱۱	عملکرد اقتصادی
تأیید پایایی	۰/۸۹	۱۱	عملکرد زیست‌محیطی و بهداشتی
تأیید پایایی	۰/۸۰	۱۰	عملکرد کالبدی
تأیید پایایی	۰/۹۶	۵۲	عملکرد دهیار (کل)

(منبع: داده‌های پژوهش، ۱۳۹۹)

آمار توصیفی

بررسی‌ها اطلاعات حاصل از پرسشنامه‌های نشان می‌دهد که از مجموع ۳۵۶ نفر موردبررسی، ۲۸۲ نفر معادل ۷۹/۲ درصد مرد و ۷۴ نفر معادل ۲۰/۸ درصد زن بوده‌اند. میانگین سن پاسخگویان ۴۸ سال بوده است و بیشترین فراوانی مربوط به سن ۴۵ سال است. اغلب پاسخگویان دارای تحصیلات دیپلم (۳۰/۳ درصد) بوده‌اند. از نظر وضعیت اشتغال بیشتر افراد دارای شغلی به‌غیر از دامداری و کشاورزی بوده‌اند که برابر با ۵۲ درصد می‌باشد سپس شغل کشاورزی با ۳۸/۵ درصد و شغل دامداری با ۹/۳ درصد در درجه دوم و سوم قرار داشتند.

آمار استنباطی

ارزیابی عملکرد دهیار در توسعه پایدار

به منظور سنجش دقیق میزان رضایتمندی مردم روستاهای شهرستان بوبین می‌اندشت از عملکرد دهیاری‌های از آزمون تی تک نمونه‌ای استفاده گردید. میانه نظری در آزمون تی استیودنت تک نمونه‌ای عدد سه در نظر گرفته شده است و با میانگین موفقیت دهیاران روستاهای شهرستان بوبین می‌اندشت در زمینه شاخص‌های مورد مطالعه مقایسه گردید. با این وجود در صورتی که میانگین به دست آمده از میانه نظری بالاتر باشد و حدود بالا و پایین آزمون هر دو مثبت باشند، نشان دهنده بالاتر بودن میزان رضایت مردم روستایی از نظر متغیرهای مورد بررسی نسبت به رضایتمندی متوسط است اما اگر میانگین به دست آمده از میانه نظری پایین‌تر باشد و به عبارتی اختلاف حدود بالا و پایین آزمون هر دو منفی باشد، نشان از وجود نارضایتی محسوس و اختلاف معنی‌دار از حد متوسط رضایتمندی دارد (Sarbarghi Moghadam et al, 2016; Seidaiy et al, 2014; FalSolayman et al, 201).

ارزیابی عملکرد ستادی دهیار در توسعه پایدار روستایی

با توجه به جدول ۲ میزان میانگین در کلیه شاخص‌ها معنی‌دار شده است. نتایج حاصل از آزمون نشان می‌دهد عملکرد دهیاران در کلیه شاخص‌ها بالاتر از میانگین نظری ارزیابی شده است. دو شاخص «میزان احساس مسئولیت دهیار نسبت به نگهداری اموال و تأسیسات عمومی روستا» با میانگین ۳/۸۳ و «میزان رضایت روستائیان از نحوه برخورد دهیار با ارباب‌رجوع» با میانگین ۳/۷۴ قوی‌ترین عملکرد را در بین شاخص‌های ستادی داشته‌اند.

جدول ۲- ارزیابی عملکرد ستادی دهیاران از نظر روستائیان

گویه-عبارت	میانگین	انحراف معیار	آماره t	سطح معنی‌داری	اختلاف میانگین	فاصله اطمینان	
						حد بالا	حد پایین
میزان موفقیت در تحقق بودجه سالانه	۳/۲۲	۱/۰۸	۳/۸۶	۰/۰۰۰	۰/۲۲	۰/۳۳	۰/۱۰
رضایت از نحوه برخورد با ارباب رجوع	۳/۷۴	۰/۹۶	۱۴/۵۹	۰/۰۰۰	۰/۷۴	۰/۸۴	۰/۶۴
آشنایی از نحوه معاملات و بودجه	۳/۶۷	۱/۰۵	۱۲/۱۲	۰/۰۰۰	۰/۶۷	۰/۷۸	۰/۵۶
اجرای مقررات دهیاری و مصوبات شورا	۳/۶۸	۰/۹۸	۱۳/۱۳	۰/۰۰۰	۰/۶۸	۰/۷۸	۰/۵۸
پاسخگویی به سؤالات شورا	۳/۶۶	۱/۱۱	۱۱/۲۱	۰/۰۰۰	۰/۶۶	۰/۷۷	۰/۵۴
عملکرد و نقش دهیار در امور اجرایی	۳/۵۸	۱/۰۴	۱۰/۵۴	۰/۰۰۰	۰/۵۸	۰/۶۹	۰/۴۷
کسب اعانات و هدایای مصوب شده	۳/۲۲	۱/۲۳	۳/۴۷	۰/۰۰۰	۰/۲۲	۰/۳۵	۰/۰۹
ارتباط با سایر ادارات و نهادها	۳/۶۱	۱/۰۴	۱۱/۰۷	۰/۰۰۰	۰/۶۱	۰/۷۲	۰/۵۰
مسئولیت نگهداری اموال و تأسیسات	۳/۸۳	۱/۱۲	۱۳/۹۰	۰/۰۰۰	۰/۸۳	۰/۹۴	۰/۷۱

(منبع: یافته‌های پژوهش، ۱۳۹۹)

ارزیابی عملکرد اجتماعی دهیار در توسعه پایدار روستایی

نتایج آزمون t تک نمونه‌ای نشان می‌دهد که میانگین‌ها به جز در شاخص «میزان موفقیت دهیار در ریشه‌کنی بی‌سوادی» در کلیه شاخص‌های موردبررسی معنی‌دار گردیده است. اکثر روستائیان عملکرد دهیار را در بعد اجتماعی خوب ارزیابی کرده‌اند. همان‌طور که مشاهده می‌شود از نظر روستائیان، دهیاران در زمینه‌ی «ارسال آمار و اطلاعات مرتبط با موالید و متوفیات و همکاری با ثبت‌احوال» با میانگین ۳/۹۱ و در زمینه «میزان موفقیت دهیار در زمینه ترویج بیمه اجتماعی کشاورزان، روستائیان و عشایر» با میانگین ۳/۸۵ قوی‌ترین عملکرد را داشته‌اند و میزان رضایت‌مندی ساکنین روستا بالاتر از حد متوسط می‌باشد (جدول ۳).

جدول ۳- ارزیابی عملکرد اجتماعی دهیاران از نظر روستائیان

گویه-عبارت	میانگین	انحراف معیار	آماره t	سطح معنی‌داری	اختلاف میانگین	فاصله اطمینان	
						حد بالا	حد پایین
بررسی کمبودها و نیازها	۳/۳۸	۱/۰۹	۶/۶۵	۰/۰۰۰	۰/۳۸	۰/۴۹	۰/۲۷
ترویج و غنی‌سازی فرهنگ بومی	۳/۳۳	۱/۱۳	۵/۶۰	۰/۰۰۰	۰/۳۳	۰/۴۵	۰/۲۱
ارسال آمار و اطلاعات و همکاری با ثبت‌احوال	۳/۹۱	۱/۰۵	۱۶/۴۵	۰/۰۰۰	۰/۹۱	۱/۰۲	۰/۸۰
برقراری عدالت اجتماعی	۳/۵۰	۰/۹۴	۱۰/۱۲	۰/۰۰۰	۰/۵۰	۰/۶۰	۰/۴۰
برگزاری کلاس‌های آموزشی	۳/۱۳	۱/۲۵	۲/۰۳	۰/۰۴۳	۰/۱۳	۰/۲۶	۰/۰۰
صدور پروانه ساختمانی و بهسازی	۳/۷۹	۱/۰۵	۱۴/۲۷	۰/۰۰۰	۰/۷۹	۰/۹۰	۰/۶۸
کنترل و اقدام هنگام وقوع حوادث غیرمترقبه	۳/۱۵	۱/۱۶	۲/۵۵	۰/۰۱۱	۰/۱۵	۰/۲۷	۰/۰۳
ریشه‌کنی بی‌سوادی	۳/۰۷	۱/۲۷	۱/۰۴	۰/۲۹۹	۰/۰۷	۰/۲۰	۰/۰۶
ثبت آثار تاریخی، فرهنگی و بومی	۳/۲۶	۱/۱۵	۴/۳۵	۰/۰۰۰	۰/۲۶	۰/۳۸	۰/۱۴
ترویج بیمه اجتماعی کشاورزان، روستائیان و عشایر	۳/۸۵	۱/۱۰	۱۴/۵۰	۰/۰۰۰	۰/۸۵	۰/۹۶	۰/۷۳
ایجاد امنیت آمدوشد	۳/۶۱	۱/۲۱	۹/۶۱	۰/۰۰۰	۰/۶۱	۰/۷۴	۰/۴۹

ارزیابی عملکرد اقتصادی دهیار در توسعه پایدار روستایی

با توجه به نظرات روستائیان میانگین در شاخص‌های «موفقیت دهیاری در نصب برگه قیمت بر روی اجناس و کیفیت و نحوه عرضه، میزان موفقیت دهیار در جذب سرمایه‌گذاران و کارآفرینان جهت سرمایه‌گذاری، میزان تلاش دهیار در بازاریابی محصولات تولیدی (کشاورزی، باغی و صنایع دستی)، میزان تلاش دهیار در جهت‌دهی و استقرار صنایع کوچک و ایجاد فرصت شغلی، میزان همکاری دهیار در تعیین نرخ (آب، برق، مخابرات) و میزان تلاش دهیار در شناسایی و معرفی کشت جایگزین جهت افزایش بهره‌وری اقتصادی» معنی‌دار نیست و نشان از عدم رضایت مردم از عملکرد دهیار در موارد فوق می‌باشد. همچنین نتایج حاصل از آزمون نشان می‌دهد عملکرد دهیاران در شاخص "میزان پیگیری و مساعدت دهیار در ایجاد صندوق‌های خرد و قرض‌الحسنه" پایین‌تر از میانگین نظری می‌باشد و ضعیف‌ترین عملکرد را بین شاخص‌های اقتصادی به خود اختصاص داده است (جدول ۴).

جدول ۴- ارزیابی عملکرد اقتصادی دهیاران از نظر روستائیان

گویه-عبارت	میانگین	انحراف معیار	آماره t	سطح معنی‌داری	اختلاف میانگین	فاصله اطمینان	
						حد پایین	حد بالا
تسهیل دسترس به آرد و نان مرغوب	۳/۵۱	۱/۰۸	۸/۹۰	۰/۰۰۰	۰/۵۱	۰/۳۹	۰/۶۲
نصب برگه قیمت بر روی اجناس	۳/۰۷	۱/۱۰	۱/۲۴	۰/۳۱۲	۰/۰۷	۰/۰۴	۰/۱۸
وصول عوارض مصوب مراجع قانونی	۳/۵۲	۱/۰۹	۹/۱۳	۰/۰۰۰	۰/۵۲۸	۰/۴۱	۰/۶۴
جذب سرمایه‌گذاران و کارآفرینان	۲/۹۰	۱/۳۲	۱/۳۵	۰/۱۷۶	۰/۰۱	۰/۳۳	۰/۰۴
ایجاد صندوق‌های خرد و قرض‌الحسنه	۲/۷۵	۱/۳۲	۳/۶۰	۰/۰۰۰	۰/۲۵	۰/۳۹	۰/۱۱
بازاریابی محصولات تولیدی	۲/۹۵	۱/۲۷	۰/۷۹	۰/۴۳۰	۰/۰۵	۰/۱۸	۰/۰۷
استقرار صنایع کوچک و ایجاد شغل	۳/۰۱	۱/۳۲	۰/۲۳	۰/۸۱۱	۰/۰۱	۰/۱۲	۰/۱۵
اطلاع‌رسانی در زمینه خشک‌سالی و صرفه‌جویی در مصرف آب	۳/۳۰	۱/۰۹	۵/۳۱	۰/۰۰۰	۰/۳۰	۰/۱۹	۰/۴۲
معرفی افراد بی‌سرپرست و بی‌بضاعت	۳/۸۴	۱/۰۹	۱۴/۶۸	۰/۰۰۰	۰/۸۴	۰/۷۳	۰/۹۶
تعیین نرخ (آب، برق، مخابرات)،	۲/۸۷	۱/۳۵	۱/۷۹	۰/۰۷۴	۰/۱۲	۰/۲۷	۰/۰۱
شناسایی و معرفی کشت جایگزین جهت افزایش بهره‌وری اقتصادی	۳/۰۹	۲/۲۸	۰/۱۲۲/۳۶	۰/۱۷۴	۰/۰۹	۰/۰۴	۰/۲۲

(منبع: یافته‌های پژوهش، ۱۳۹۹)

ارزیابی عملکرد زیست‌محیطی-بهداشتی دهیار در توسعه پایدار روستایی

نتایج حاصل از آزمون نشان می‌دهد مقدار میانگین در همه شاخص‌ها به جز دو شاخص "میزان موفقیت دهیاری در حفظ، نگهداری و توسعه گونه‌های مختلف گیاهی و میزان آموزش و اطلاع‌رسانی در خصوص بازیافت و تفکیک زباله‌های تولیدی" معنی‌دار است. قوی‌ترین عملکرد دهیاران در بعد زیست‌محیطی و بهداشتی مربوط به شاخص موفقیت دهیاری در بحث جمع‌آوری دفن بهداشتی زباله‌ها و حفاظت از محیط‌زیست با میانگین ۳/۸۳ می‌باشد (جدول ۵).

جدول ۵- ارزیابی عملکرد زیست‌محیطی و بهداشتی دهیاران از نظر روستائیان

گویه-عبارت	میانگین	انحراف معیار	آماره t	سطح معنی‌داری	اختلاف میانگین	فاصله اطمینان	
						حد پایین	حد بالا
رعایت امور بهداشتی و عرضه گوشت سالم	۳/۱۹	۱/۱۳	۳/۳۱	۰/۰۰۱	۰/۱۹	۰/۰۸	۰/۳۱
جمع‌آوری دفن بهداشتی زباله‌ها و حفاظت از محیط‌زیست	۳/۸۳	۰/۹۲	۱۷/۰۵	۰/۰۰۰	۰/۸۳	۰/۷۴	۰/۹۳
میزان همکاری با دامپزشکی و شناسایی و کنترل بیماری‌ها واکسیناسیون	۳/۷۲	۰/۹۱	۱۴/۹۶	۰/۰۰۰	۰/۷۲	۰/۶۳	۰/۸۲
هدایت و دفع پساب‌های روستا و رعایت بهداشت محیط	۳/۵۳	۱/۰۷	۹/۴۶	۰/۰۰۰	۰/۵۳	۰/۴۲	۰/۶۵
حفظ و حراست از منابع ملی	۳/۳۲	۱/۲۰	۴/۹۹	۰/۰۰۰	۰/۳۲	۰/۱۹	۰/۴۴
ارائه خدمات بهداشتی، درمانی و آموزشی	۳/۲۵	۱/۱۳	۴/۲۶	۰/۰۰۰	۰/۲۵	۰/۱۳	۰/۳۷
رعایت بهداشت گرمابه، نانوائی‌ها و فروشگاه مواد غذایی	۳/۲۶	۱/۱۴	۴/۳۴	۰/۰۰۰	۰/۲۶	۰/۱۴	۰/۳۸
شناسایی بیماری دام و طیور و واکسیناسیون به موقع	۳/۶۱	۱/۰۴	۱۱/۰۷	۰/۰۰۰	۰/۶۱	۰/۵۰	۰/۷۲
حفظ، نگهداری و توسعه گونه‌های مختلف گیاهی	۳/۱۲	۱/۲۱	۱/۸۶	۰/۰۶۲	۰/۱۲	۰/۰۰	۰/۲۴
آموزش کشاورزان جهت استفاده استاندارد از سم و کودهای شیمیایی	۳/۳۵	۱/۱۵	۵/۸۳	۰/۰۰۰	۰/۳۵	۰/۲۳	۰/۴۷
آموزش و اطلاع‌رسانی در خصوص بازیافت و تفکیک زباله‌های تولیدی	۳/۰۸	۱/۳۳	۱/۲۷	۰/۲۰۵	۰/۰۸	۰/۰۴	۰/۲۲

(منبع: یافته‌های پژوهش، ۱۳۹۹)

ارزیابی عملکرد کالبدی دهیار در توسعه پایدار روستایی

نتایج حاصل از آزمون تی استیودنت نمایانگر معنی‌دار بودن کلیه شاخص‌ها می‌باشد. شاخص میزان موفقیت دهیار در ایجاد و نگهداری غسالخانه و گورستان و شاخص "میزان موفقیت دهیاری در ایجاد خیابان‌ها، معابر، میدان‌ها، فضای سبز و ورزشی" با میانگین‌های ۳/۸۳ و ۳/۷۳ قوی‌ترین عملکرد را در بعد کالبدی داشته‌اند (جدول ۶).

جدول ۶- ارزیابی عملکرد کالبدی دهیاران از نظر روستائیان

گویه-عبارت	میانگین	انحراف معیار	آماره t	سطح معنی‌داری	اختلاف میانگین	فاصله اطمینان	
						حد پایین	حد بالا
ایجاد خیابان‌ها، معابر و میدان‌ها	۳/۷۳	۱/۱۰	۱۲/۴۹	۰/۰۰۰	۰/۷۳	۰/۶۱	۰/۸۴
موفقیت دهیاری در بحث تملک زمین‌ها	۳/۲۴	۰/۹۶	۴/۸۲	۰/۰۰۰	۰/۲۴	۰/۱۴	۰/۳۴
صدور اسناد مالکیت منازل مسکونی	۳/۶۱	۱/۰۷	۱۰/۷۹	۰/۰۰۰	۰/۶۱	۰/۵۰	۰/۷۳
تهیه آب شرب سالم و کاهش مصرف	۳/۷۱	۱/۰۵	۱۲/۷۵	۰/۰۰۰	۰/۷۱	۰/۶۰	۰/۸۲
زیرسازی و آسفالت معابر	۳/۶۰	۰/۹۴	۱۱/۹۹	۰/۰۰۰	۰/۶۰	۰/۵۰	۰/۶۹
احداث تأسیسات تولید و توزیع برق، مخابرات و آب شرب	۳/۲۳	۱/۱۲	۴/۰۰	۰/۰۰۰	۰/۲۳	۰/۱۲	۰/۳۵
ایجاد و نگهداری غسالخانه و گورستان	۳/۸۳	۱/۰۴	۱۵/۱۶	۰/۰۰۰	۰/۸۳	۰/۷۳	۰/۹۴
حفظ در برابر خطر سیل و حریق	۳/۳۷	۱/۰۴	۶/۷۶	۰/۰۰۰	۰/۳۷	۰/۲۶	۰/۴۸
حفظ و نگهداری زیرساخت‌ها	۳/۵۰	۱/۱۰	۸/۷۰	۰/۰۰۰	۰/۵۰	۰/۳۹	۰/۶۲
رعایت و اجرای قوانین و مقررات ساخت‌وساز	۳/۶۶	۱/۰۷	۱۱/۷۵	۰/۰۰۰	۰/۶۶	۰/۵۵	۰/۷۸

(منبع: یافته‌های پژوهش، ۱۳۹۹)

نتایج آزمون تی استیودنت برای عملکرد دهیار در هر یک از ابعاد توسعه پایدار روستایی، نشان می‌دهد که با توجه به سطح معنی‌داری (۰/۰۵) $\leq \text{sig}$ میانگین عملکرد دهیار در هر پنج بعد معنی‌دار گردیده است. میانگین عملکرد دهیاران در بعد ستادی ۳/۵۸، در بعد اجتماعی ۳/۴۵، در بعد اقتصادی ۳/۱۷ و در بعد کالبدی-زیست‌محیطی ۳/۳۹ و در بعد کالبدی ۳/۵۵ به‌دست‌آمده است که در هر پنج بعد میانگین به‌دست‌آمده بیشتر از میانه‌ی نظری ۳ می‌باشد. با توجه به فاصله اطمینان به‌دست‌آمده می‌توان گفت که میانگین به‌طور معنی‌دار بیشتر از مقدار آزمون است و عملکرد دهیاران در هر پنج بعد توسعه پایدار بالاتر از متوسط ارزیابی‌شده است ولی باین‌حال کمترین عملکرد دهیاران در عملکرد اقتصادی با میانگین ۳/۱۷ بوده است. همچنین میانگین رضایت مردم از عملکرد دهیاری‌ها در توسعه پایدار روستایی ۳/۴۳ به‌دست‌آمده که در حد متوسط ارزیابی‌شده است (جدول ۷).

جدول ۷- ارزیابی عملکرد دهیاران به تفکیک

ابعاد	آمار توصیفی		آماره t	درجه آزادی	سطح معنی‌داری	اختلاف میانگین	فاصله اطمینان	
	میانگین	انحراف معیار					حد پایین	حد بالا
ستادی	۳/۵۸	۰/۷۳	۱۴/۹۳	۳۵۵	۰/۰۰۰	۰/۵۸	۰/۵۰	۰/۶۶
اجتماعی	۳/۴۵	۰/۷۴	۱۱/۴۸	۳۵۵	۰/۰۰۰	۰/۴۵	۰/۳۷	۰/۵۳
اقتصادی	۳/۱۷	۰/۸۹	۳/۷۲	۳۵۵	۰/۰۰۰	۰/۱۷	۰/۰۸	۰/۲۶
زیست‌محیطی و بهداشتی	۳/۳۹	۰/۷۷	۹/۴۷	۳۵۵	۰/۰۰۰	۰/۳۹	۰/۳۱	۰/۴۷
کالبدی	۳/۵۵	۰/۷۰	۱۴/۹۸	۳۵۵	۰/۰۰۰	۰/۵۵	۰/۴۸	۰/۶۳
عملکرد دهیار	۳/۴۳	۰/۶۷	۱۲/۱۰	۳۵۵	۰/۰۰۰	۰/۴۳	۰/۳۶	۰/۵۰

(منبع: یافته‌های پژوهش، ۱۳۹۹)

پس از مطالعه و ارزیابی میزان رضایتمندی روستائیان از عملکرد دهیاری‌های روستاهای شهرستان بوبین میاندشت از نظر پنج بعد عملکردی ستادی، اجتماعی، اقتصادی، زیست‌محیطی-بهداشتی و کالبدی، برای سنجش و ارزیابی پایداری در ابعاد مختلف از روش تحلیل خوشه‌ای سلسله مراتبی استفاده گردید. نتایج حاصل از این بررسی‌ها در ادامه نشان داده شده است. در مجموع روستاهایی که در متغیرهای موردنظر نمره‌های نزدیک به هم کسب کرده‌اند، در یک خوشه یا مجموعه طبقه‌بندی شده‌اند. خوشه‌های ایجادشده با توجه به میزان شاخص پایداری به سه خوشه پایدار، نیمه پایدار و ناپایدار نام‌گذاری شده‌اند. به طور کلی پایداری نواحی روستایی با متغیرهای موردنظر در پنج بُعد موردبررسی قرار گرفت و سپس ۲۲ روستای موردبررسی به‌وسیله تحلیل خوشه‌ای در سه خوشه پایدار، نیمه پایدار و ناپایدار قرار گرفت. توسعه پایدار روستایی حاصل تحقق اهداف توسعه، در هر یک از ابعاد ستادی، اجتماعی، اقتصادی، زیست‌محیطی-بهداشتی و کالبدی است. جهت رسیدن به توسعه پایدار روستایی می‌بایست هر یک از ابعاد ۵ گانه در روستا به سطح پایدار برسند. در نتیجه توسعه پایدار در روستاهای

مورد مطالعه زمانی به دست می‌آید که در هر یک از ابعاد ذکر شده روستاها به پایداری رسیده و در نهایت حاصل آن توسعه پایدار روستا می‌باشد (جدول ۸).

جدول ۸- تحلیل خوشه‌ای روستاهای مورد بررسی بر اساس ابعاد توسعه پایدار

روستا	بعد ستادی	بعد اجتماعی	بعد اقتصادی	بعد بهداشتی - زیست محیطی	بعد کالبدی
دره حوض	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار
دره ساری	نیمه پایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار	نیمه پایدار
تیرکرت	نیمه پایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار
بلطاق	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار
نوغان	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار
بتلیچه	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار	نیمه پایدار
دره سوخته	نیمه پایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار	نیمه پایدار
هندوکش	نیمه پایدار	نیمه پایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار
کرچ	نیمه پایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار
تخماقلو	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار
ازناوله	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار
آقا گل	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار
هزار جریب	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار
آغچه	پایدار	نیمه پایدار	پایدار	پایدار	نیمه پایدار
میرآباد	پایدار	پایدار	پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار
داشکسن	نیمه پایدار	پایدار	نیمه پایدار	پایدار	نیمه پایدار
هادان	نیمه پایدار	ناپایدار	نیمه پایدار	پایدار	نیمه پایدار
قره بلطاق	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار	ناپایدار	نیمه پایدار
معصوم‌آباد	نیمه پایدار	ناپایدار	پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار
قائم‌آباد	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار	پایدار
زرنه	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار
حسین‌آباد	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار	ناپایدار
دره حوض	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار	نیمه پایدار

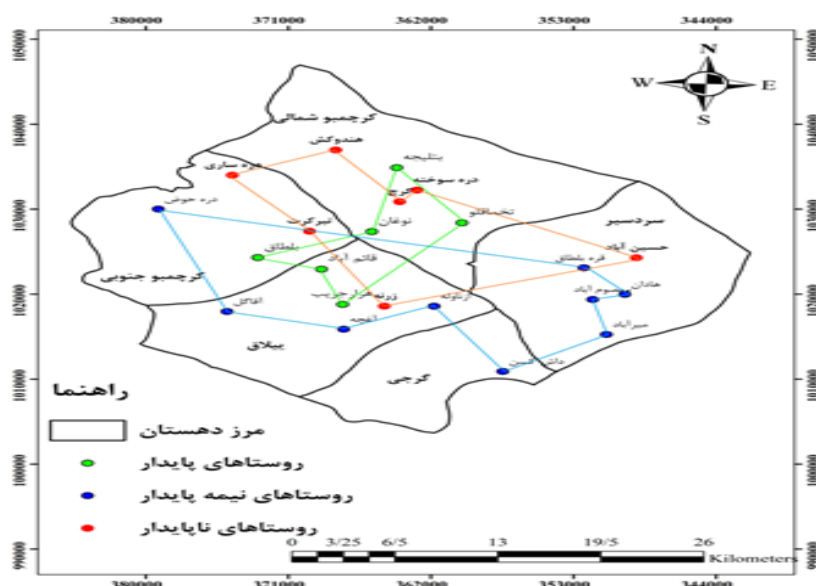
(منبع: یافته‌های پژوهش، ۱۳۹۹)

جدول فوق تحلیل خوشه‌ای روستاهای مورد بررسی را از حیث متغیر پایداری و ابعاد آن (ستادی، اجتماعی، اقتصادی، زیست محیطی و بهداشتی و کالبدی) نشان می‌دهد.

یافته حاکی از آن است که در بعد ستادی ۹/۰۹ درصد از روستاها در وضعیت ناپایدار، ۵۴/۵۴ درصد روستاها در وضعیت نیمه پایدار و ۳۶/۳۶ درصد از روستاهای مورد مطالعه در وضعیت پایدار قرار دارند. با توجه به شاخص‌های مورد بررسی در بعد ستادی می‌توان نتیجه گرفت که در روستاهای بلطاق، نوغان، بتلیچه، تخماقلو، هزار جریب، آغچه، میرآباد و قائم‌آباد دهیارها از اطلاعات و آگاهی خوبی نسبت به وظایف برخوردار هستند و همچنین توانایی بالایی در انجام و به ثمر رساندن امور اجرایی محوله به دهیاری‌ها را دارند؛ و دهیاری‌های روستای نوغان، بلطاق و تخماقلو بالاترین امتیاز را نسبت به سایر روستاها گرفته است. لذا دهیاری‌های ذکر شده بهترین عملکرد را از نظر توسعه کالبدی روستاها را داشته‌اند. همچنین از دلایل عدم موفقیت دهیاران در بعد ستادی می‌توان به کمبود بودجه و اعتبارات به منظور اجرا کردن طرح‌های مختلف در روستا، متعدد بودن مسئولیت‌ها و وظایف دهیاران و همچنین در مقابل عدم وجود همکاری و مشورت متقابل بین دهیاران با اعضای شورای اسلامی روستا و مردم در تصمیم‌گیری‌ها اشاره کرد.

در بعد اجتماعی ۳۶/۳۶ درصد از روستاهای مورد مطالعه در وضعیت ناپایدار، ۲۷/۲۷ درصد در وضعیت نیمه پایدار و ۳۶/۳۶ درصد در وضعیت پایدار قرار دارند. در کل ۶۳/۳۶ درصد از روستاهای مورد مطالعه به دلیل ضعف در زیرساخت‌های اجتماعی به خصوص آموزش و از بین بردن بی‌سوادی از نظر اجتماعی در وضعیت ناپایدار و نیمه پایدار قرار دارند.

در بعد اقتصادی ۳۱/۸۱ درصد از کل روستای مورد مطالعه در وضعیت ناپایدار، ۲۷/۲۷ درصد در وضعیت نیمه پایدار و ۴۰/۹۰ درصد از روستا از لحاظ عملکرد اقتصادی در وضعیت پایدار قرار دارند؛ بنابراین ۵۹/۰۹ درصد از روستاها به دلیل کمبود سرمایه، نبود تسهیلات لازم، فقدان بازار فروش، عدم وجود کسب و کارهای کوچک و در کل فقدان فرصت‌های شغلی از نظر اقتصادی در وضعیت ناپایدار و نیمه پایدار هستند. در بعد زیست‌محیطی - بهداشتی ۳۱/۸۱ درصد از روستاهای نمونه تحقیق در وضعیت ناپایدار، ۲۷/۲۷ درصد از روستاها در وضعیت نیمه پایدار و ۴۰/۰۹ درصد از روستاها در وضعیت پایدار هستند دهیاری‌ها در این روستاها در جمع‌آوری و دفن بهداشتی زباله‌ها و حفاظت از محیط‌زیست موفق عمل نموده‌اند. در کل ۶۳/۶۳ درصد از روستای مورد مطالعه در شهرستان بومین میاندشت به دلیل عواملی مانند عدم بازیافت و تفکیک زباله‌های تولیدی، استفاده بیش از حد استاندارد از سم و کودهای شیمیایی در وضعیت ناپایدار و نیمه پایدار قرار دارند. در بعد کالبدی ۲۲/۷۲ درصد از روستاها در وضعیت ناپایدار، ۵۴/۵۴ درصد از روستاها در وضعیت نیمه پایدار و ۲۲/۷۲ درصد از روستاها در وضعیت پایدار قرار دارند. در کل ۷۷/۲۷ درصد از روستاهای مورد مطالعه در شهرستان بومین میاندشت به دلیل عواملی چون وجود فضای سبز و ورزشی، دسترسی به منابع آب شرب سالم در وضعیت نیمه پایدار و پایدار قرار دارند. رضایت مردم از مجموع عملکرد دهیاران در ۵ بعد ستادی، اجتماعی، اقتصادی، زیست‌محیطی - بهداشتی و کالبدی نشانه توفیق مدیریت روستایی در تحقق توسعه پایدار روستایی است. نتایج پژوهش نشان می‌دهد در ۵ بعد ذکر شده بالاترین ارزیابی به عمل آمده از عملکرد دهیاران در روستاهای مورد بررسی در دستیابی به توسعه پایدار روستایی مربوط به روستا هزار جریب، نوغان، تخماقلو، بلطاق، قائم‌آباد و بتلیچه می‌باشد. نحوه پراکنش روستاهای مورد مطالعه در شهرستان بومین میاندشت از لحاظ توسعه پایدار روستایی در شکل (۲) نشان داده شده است.

شکل ۲- پراکنش روستاهای شهرستان بومین میاندشت از منظر توسعه پایدار روستایی (منبع: یافته‌های پژوهش، ۱۳۹۹)

نتیجه‌گیری و ارائه پیشنهادها

امروزه، توسعه روستایی یکی از مهم‌ترین چالش‌های برنامه‌ریزان و سیاست‌گذاران توسعه روستایی است. بر همین اساس ایجاد دهیاری‌ها در روستاها می‌تواند در روند توسعه روستایی نقش و جایگاه ویژه‌ای را ایفا کند. شناخت عوامل مؤثر در توسعه و اثربخشی عملکرد دهیاری‌ها در جوامع روستایی عامل تعیین‌کننده در تحقق توسعه روستایی است؛ بنابراین، هدف پژوهش حاضر ارزیابی عملکرد دهیاران در روستاهای شهرستان بومین میان دشت در راستای توسعه روستایی بوده است.

نتایج آزمون تی استیودنت برای ارزیابی میزان رضایت مردم از عملکرد دهیار در هر یک از ابعاد توسعه پایدار روستایی، نشان می‌دهد که با توجه به سطح معنی‌داری ($\text{sig} \leq 0/05$) میانگین عملکرد دهیار در هر پنج بعد معنی‌دار گردیده است. میانگین عملکرد دهیاران در بعد ستادی ۳/۵۸، در بعد اجتماعی ۳/۴۵، در بعد اقتصادی ۳/۱۷ و در بعد زیست‌محیطی - بهداشتی ۳/۳۹ و در بعد کالبدی ۳/۵۵ به دست آمده است که در هر پنج بعد، میانگین به دست آمده بیشتر از میانه‌ی نظری ۳ می‌باشد و حاکی از رضایت متوسط مردم از عملکرد دهیاری‌ها در روستاهای

مورد مطالعه می‌باشد. عملکرد دهیاران در هر پنج بعد توسعه پایدار بالاتر از متوسط ارزیابی شده است و بیشترین رضایت مردم از عملکرد دهیاری‌ها در بعد ستادی بوده است و کمترین میزان رضایت از عملکرد دهیاری مربوط به عملکرد اقتصادی می‌باشد که از دلایل آن می‌توان به نداشتن تخصص لازم و عدم آموزش دهیاران در زمینه اقتصادی و بازاریابی، اشاره کرد. همچنین میانگین عملکرد دهیار در توسعه پایدار روستایی ۳/۴۳ به دست آمده که در حد متوسط ارزیابی شده است؛ نتایج پژوهش حاضر با پژوهش فال سلیمان و همکاران (۲۰۱۹) در شهرستان عنبرآباد استان کرمان که حاکی از عملکرد متوسط دهیاران در زمینه اجتماعی، کالبدی و زیست‌محیطی می‌باشد، همچنین با نتایج پژوهش دیم کار (۲۰۱۶) در شهرستان شمیرانات استان تهران که حاکی از رضایت کلی روستائیان از عملکرد دهیاران نیز مطابقت دارد. همچنین با نتایج مطالعات شیخی و همکاران (۲۰۱۴) در شهرستان همدان که نشان‌دهنده بالاترین عملکرد در بعد ستادی و کمترین عملکرد در بعد اقتصادی می‌باشد نیز مطابقت دارد. همین‌طور نتایج پژوهش حاضر با مطالعات فیروزآبادی و جاجرمی (۲۰۱۲) در روستاهای استان قزوین که نشان‌دهنده رضایت متوسط مردم از عملکرد دهیاران در بهبود وضعیت کالبدی و عمرانی، زیست‌محیطی و - اجتماعی و اقتصادی همسو می‌باشد. اما در نقطه مقابل، با نتایج مطالعات عرفانی پور (۲۰۱۷) در همدان، سربرقی مقدم و همکاران (۲۰۱۶) در بخش طرقله شهرستان بینالود، الله پناه و همکاران (۲۰۱۵)، صیدایی و همکاران (۲۰۱۴) در منطق اورامانات استان کرمانشاه که حاکی از نامطلوب و ضعیف بودن عملکرد دهیاران و عدم رضایت مردم از دهیاران در ابعاد اقتصادی، اجتماعی - فرهنگی، زیست‌محیطی، اقتصادی و کالبدی است، تباین دارد. همچنین بر اساس روش تحلیل خوشه‌ای ۳۱/۸۱ درصد از روستاهای مورد مطالعه شهرستان بوبین میاندشت در وضعیت ناپایدار، ۴۰/۹۰ درصد از روستاها در وضعیت نیمه پایدار و ۲۷/۲۷ درصد از روستاها در وضعیت پایدار قرار دارند. روستاهای پایدار در این پژوهش شامل روستای بلطاق، نوغان، بتلیچه، تخماقلو، هزارجریب و قائم‌آباد می‌باشد؛ که دو روستای بلطاق و قائم‌آباد از جمعیت نسبتاً بالایی نسبت به سایر روستاهای دیگر برخوردار هستند. پایداری این روستاها عمدتاً به دلیل مجاورت با رودخانه (روستای بلطاق، نوغان، تخماقلو) و محدودیت پایین منابع آبی و رونق کشاورزی می‌باشد. روستاهای دره ساری، تیرکرت، دره سوخته، هندوکش، کرچ، زرنه و حسین‌آباد با میانگین جمعیت ۲۱۳ در وضعیت ناپایدار از نظر توسعه پایدار روستایی قرار گرفته‌اند و این روستاها از نظر زیرساخت‌های اجتماعی مانند آموزش و بهداشت داری مشکل بود و همچنین به دلیل ضعف اقتصادی و نبود فرصت‌های شغلی امکان رشد و توسعه در منطقه وجود ندارد. به نظر می‌رسد ناپایداری‌های موجود در این مناطق باعث شده که توانمندی‌های این نواحی حتی در حفظ قابلیت‌ها و کارکردهای فعلی خود دچار مشکل شود، زیرا کاهش مستمر جمعیت این نواحی با زوال امکانات و افت پتانسیل تولید در این نواحی و در نهایت تخلیه جمعیتی همراه است. در واقع روند کُند توسعه در سکونتگاه‌های روستایی منجر به ناپایداری جمعیتی سکونتگاه‌ها و تخلیه جمعیتی آن‌ها می‌گردد و نهایتاً ساختارهای معیوب و نابسامان اقتصادی و اجتماعی و زیست‌محیطی در مناطق کم‌توان شهرستان شکل خواهد گرفت.

پیشنهادها:

با توجه به نتایج به دست آمده در روستاهای شهرستان بوبین میاندشت، برای بهبود عملکرد دهیاری‌های منطقه بوبین میاندشت و رسیدن به وضعیت مطلوب در توسعه روستایی مناطق مورد مطالعه توجه بیشتر دهیاران به فعالیت‌ها و برنامه‌های زیر توصیه می‌شود.

- ۱- فعالیت‌های ستادی مانند موفقیت در تحقق بودجه سالانه و کسب اعانات و هدایای مصوب شده در شورا که کمترین میزان عملکرد را در بین شاخص‌های ستادی داشته‌اند و موجب نارضایتی روستائیان از عملکرد دهیاران در این موارد شده‌اند.
- ۲- فعالیت اجتماعی که روستائیان کمترین میزان رضایت را از عملکرد دهیاران دارند، نظیر ریشه‌کنی بی‌سوادی، برگزاری کلاس‌های آموزشی و کنترل و اقدام به موقع در زمان حوادث غیرمترقبه جهت ارتقا سطح آموزشی روستائیان.
- ۳- عوامل اقتصادی در زمینه ایجاد صندوق‌های خرد و قرض‌الحسنه، جذب سرمایه‌گذاران و کارآفرینان جهت سرمایه‌گذاری، ایجاد بازارهای فروش و تعیین نرخ آب، برق و مخابرات جهت ارتقا سطح اقتصادی ساکنین روستاها.
- ۴- فعالیت‌های زیست‌محیطی و بهداشتی مانند آموزش و اطلاع‌رسانی در خصوص بازیافت و تفکیک زباله‌های تولیدی، حفظ، نگهداری و توسعه گونه‌های مختلف گیاهی، رعایت امور بهداشتی و عرضه گوشت سالم و ارائه خدمات بهداشتی، درمانی و آموزشی در راستای ارتقا سطح زندگی ساکنین.
- ۵- فعالیت‌های کالبدی که عملکرد مطلوبی از نظر روستائیان نداشته است، مانند احداث تأسیسات تولید و توزیع برق، مخابرات و آب شرب و بحث تملک زمین‌های مورد نیاز.
- ۶- و بالاخره تشویق و استفاده از تجربه و روش‌های مدیریتی دهیاران موفق از طریق ارتباط بین دهیاران روستاهای مختلف و برگزاری جلسات هم‌اندیشی جهت هم‌فکری و همکاری بیشتر با آن‌ها

References

1. Abraham, A. (2013). Strengthening rural management education in India. *Business Frontiers*, 4(1), 1-8.
2. Allahpanah, M., Badri, S. A., & Darban Astaneh, A. (2015). The assessment of degree of rural settlers' satisfaction with respect to provision of cooperative village councils' services: Case of

- cooperative council of Dashtesar. *Journal of Space Economy & Rural Development*, 4(11), 15–35. <http://dx.doi.org/10.18869/acadpub.serid.4.11.15> [In Persian].
3. Bai, M. (2021). The role of rural management in development with emphasis on the role of rural managers (Dehyar). *Journal of Geographical New Studies, Architecture and Urbanism*, 3(28), 39–66. [In Persian].
 4. Barghi, H., Azimi Yancheshmeh, Z., & Shafiee, M. R. (2020). Performance evaluation in rural sustainable development: Case study of the same village in the central part of the city of Dehaghan. *Geography (Regional Planning)*, 10(1), 515–526. <https://dor.isc.ac/dor/20.1001.1.22286462.1399.10.38.62.7> [In Persian].
 5. Ehsani, M. R. (2015). *Evaluation of socio-economic performance of Boyerahmad Garmsiri rural districts of Gachsaran town* [Master's thesis, Yasuj University]. [In Persian].
 6. Estelaji, A. (2012). The pattern of rural management in Iran with emphasis on local management and participatory Dehyaryha. *Journal of Geography*, 10(32), 239–258. [In Persian].
 7. FalSolayman, M., Mikaniki, J., & Eghtedari, M. (2019). Spatial analysis of the performance of rural managers (Dehyars) in the rural development process: Case study of rural districts of Anbar Abad, Kerman Province. *Journal of Physical Development Planning*, 4(2), 25–34. [In Persian].
 8. Falsolaiman, M., Sadeghi, H., Moradi, M., & Kavooosi, G. (2012). The performance of village head assistants (Dehyars) in rural development and management: Case study of central district of Birjand County. *Journal of Research & Rural Planning*, 1(1), 15–18. [In Persian].
 9. Firouzabadi, S. A., & Imani Jajarmi, H. (2012). The villagers' satisfaction of Dehyari (rural management unit) performance: The case study of Ghazvin Province villages. *Journal of Rural Research*, 3(1), 15–20. [In Persian].
 10. Imani Jajarmi, H., & Firouzabadi, S. A. (2008). Performance measurement models in local management: Concerning rural and urban management organizations in Iran. *Journal of Geography and Regional Development*, 15(32), 91–111.
 11. Kamanroodi Kojouri, M., & Majidi, A. (2017). Pathology of rural guidance projects on collection and disposal of surface water. *Journal of Geographical Researches*, 32(2), 67–79. [In Persian].
 12. Motiee Langrudi, S. H. (2001). New management for rural renewal: Experience from Europe and North America. *Journal of Geography and Regional Development*, 1(1), 229–251.
 13. Nasiri, E. (2010). Evaluation of the impact on system performance of Dehyaris' rural governance in Zanjan Province. In *First International Conference on Rural Settlements (Housing and Context)* (pp. 18–19). Tehran, Iran. [In Persian].
 14. Pourramzan, I., Alinaghypour, M., & Tofighjou, E. (2016). Evaluating the performance of rural management units from villagers' perspective using Kano model: Case study of Siah Estalkh Village-Rasht County. *Journal of Research & Rural Planning*, 5(2), 131–146. <https://doi.org/10.22067/jrrp.v5i2.47472> [In Persian].
 15. Rezaian, A. (2002). *Principles of management* (3rd ed.). Samt Publications. [In Persian].
 16. RoknAldin Eftekhari, A., Sojasi Ghidari, H., & Eynali, J. (2007). New attitude towards rural management with an emphasis on effective institutions. *Journal of Village and Development*, 10(2), 1–30. [In Persian].
 17. Sarbarghi Moghadam, T., Bozarjahromi, K., & Ghasemi, M. (2016). Performance of village head assistants (Dehyar) on rural sustainable development: Case study of Torghabeh section in Binalood city. *Geographical Planning of Space*, 6(19), 119–136. [In Persian].
 18. Seidaiy, S. E., Jamini, D., Jamshidi, A., & Jamshidi, M. (2014). Analysis of the performance of rural new managers (RNM) towards sustainable rural development: Case study of Uramanat Region, Kermanshah Province. *Journal of Spatial Planning*, 4(4), 1–24. <https://dor.isc.ac/dor/20.1001.1.22287485.1393.4.4.1.1> [In Persian].
 19. Shikhi, H., Parezadi, T., & Varmzyar, B. (2014). Assessment and evaluation of rural forums' performance in rural development and management process: Case study of Hamadan County. *Journal of Spatial Planning*, 3(3), 17–32. [In Persian].
 20. Wang, W. (2008). Rural management – The way out for Tibetan rural areas. *Business and Public Administration Studies, Journal of the Washington Institute of China Studies*, 3(3), 75–84.